

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2011. szeptember 15.
(csütörtök)

Földvári Tibor

BELEFÁRADTAM A SZÁNAKOZÁSBA

Alapige: Jer 14,19-15,9

Ennyire megvetted Júdát, szívből megutáltad Siont? Miért sújtottál bennünket gyógyíthatatlan csapással? Békességre vártunk, de nem jött semmi jó, és a gyógyulás idejére, de csak rettegünk! Elismerjük, Uram, gonoszságunkat, atyánk bűnét: bizony vétkeztünk ellened. Ne vess meg a te nevedért, ne gyalázd meg a te dicsőségednek székét! Emlékezzél; ne rontsd meg a te velünk való szövetségedet! Van-e a pogányok bálványai között, akik esőt adhatnak? És ad-e záporokat az ég? Avagy nem te vagy-e a mi Urunk Istenünk, és nem benned kell-e bízni, hiszen te cselekedted mindezt! És monda az Úr nekem: Ha Mózes és Sámuel állanának is előttem, nem hajolna lelkem e néphez: küldd ki az orcám elől, hadd menjenek! Ha pedig ezt mondják néked: Hova menjünk? Ezt mondjad Nekik: Így szól az Úr: Aki halálra való, halálra; aki fegyverre való, fegyverre; aki éhségre való, éhségre, és aki fogságra való, fogságra. Mert négyfélével támadok rájuk, ezt mondja az Úr: Fegyverrel, hogy gyilkoljon, kutyákkal, hogy tépjenek, és ég madaraival és a mezei vadakkal, hogy egyenek és pusztítsanak. Bújdósókká teszm őket e földnek minden országában Manasséért, Ezékiásnak, Júda királyának fiáért, azok miatt, amiket ő Jeruzsálemben cselekedett. Mert ki könyörül meg rajtad Jeruzsálem, és ki vigasztal meg téged, és ki mozdul meg, hogy kérdezze: jól vagy-e? Te elhagytál engem, azt mondja az Úr, másfelé jártál; azért kinyújtom kezemet ellened, és elvesztelek téged; belefáradtam a szánakozásba! Elszórom őket szórólappáttal e földnek kapujában; gyermektelenné teszem, elvesztem az én népemet; nem tértek vissza útaikról. Özvegyei számosabbak lesznek a tenger fövenyénél; pusztítót viszek reájok, az ifjúság anyjára délben; bocsátok reája nagy hirtelen észvesztést és rettentéseket. Elsenyved, aki hét fiút szül; kileheli lelkét; lehanyatlik az ő napja, mikor még nappal volna; megszegyenül és pironkodik; a maradékaikat pedig fegyverre vetem az ő elenségeik előtt, azt mondja az Úr!

Imádkozzunk!

Magasztalunk és dicsőítünk mennyei Atyánk, mert a te igéd erő és hatalom. Imádkunk téged, hogy soha nem szól hiába. De az éneken azt kértük Urunk, hogy számunkra se hiába szóljon, azaz segíts Urunk bízni benned, segíts engedelmeskedni an-

BELEFÁRADTAM A SZÁNAKOZÁSBA

nak, amit mondasz. Köszönjük, hogy ezáltal is még jobban megismerhetünk téged, és magunkat is. Áldunk Atyánk, amikor engedelmeskedtünk neked igazoltad erődet és hatalmadat. Köszönjük a mai nap minden örömét, hálásak vagyunk az elvégzett munka sikeréért. Kérünk téged arra, bocsásd meg, ha vétkeztünk a munkahelyen, bocsásd meg, ha elkeseredtünk, és aggodalmaskodtunk. Szeretnénk Urunk most felszabadulni a te jelenlétedben és kérünk arra, hogy a te igédet most is személyes üzenetként érthessük meg. Kérünk, hogy az ősi történet is hadd lehessen új üzenetté számunkra. Az Úr Jézusért cselekedd ezt meg, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Jeremiás könyve utóbbi részében az Úr ítéletéről van szó, nagyon szomorú, hogy Júda népe, tehát az ő saját népe kapcsán. A felolvasásból hallottuk a 19. verstől kezdődően, Jeremiás, sok elődjéhez hasonlóan közben jár a népért, Istenhez fordul a nép nevében és a népéért, irgalmaért könyörög. Mivel tudja, hogy bűnösök és nem méltók az irgalomra, ezért az Úr nevére, az Úr dicsőségére hivatkozik, ahogy azt tették korábban is Isten népének vezetői, lelki vezetői. Azt kérte, hogy ne hagyja el őket, bocsásson meg és a szövetségéhez maradjon hűséges.

A Jer 15,1-től hallottuk az Úr válaszát, ami nagyon elszomorító, azt mondja ki Isten, hogy nincs irgalom, az ítélet elkerülhetetlen. Ami ennél még szomorúbb, leírja azt is a kijelentésben, hogy Isten mit érez, amikor ezt teszi, amikor ezt kell tennie. Ez lesz az igehirdetés alapüzenete: „Belefáradtam a szánakozásba.” Tehát nemcsak az Isten cselekvését mutatja be, hanem az Úr legbelsőbb érzéseit, érzelmét is, amikor azt kell tennie a népével, amit. Mivel belefáradt a szánakozásba, ezért következik mindaz be, amiről az imádság után hallunk.

Azt vizsgáljuk meg, hogy miért kellett Istennek ilyen nagyon fájó kijelentést tennie, mivé lett a népe, mit jelent ez az Isten és a népe számára a gyakorlatban. Természetesen az egész Szentírás fényében szeretnénk megnézni, hogy Istennek ez az egyik legfájóbb kijelentése mégiscsak hogyan mutat az ő szánakozására és irgalmára.

„Belefáradtam a szánakozásba” – mondja Isten. Fontos, hogy a prófétai imádság, ami közbenjáró imádság volt, arra való válasz részeként tudjuk meg, hogy Isten mit érez. Tehát, ezt az imádságra is válaszolva akarja kijelenteni népének a prófétán keresztül. Nagyon szép lenne azt olvasni a 15,1-től, hogy Isten meghallgatja ezt az őszinte imádságot, közbenjárást és azt mondja, jól van, megkönyörülök. Mert sokszor tette ezt Isten. Csakhogy, épp az ellenkezője hangzik, nincs kegyelem.

Az a kifejezés, amit az új fordítású Biblia és Károli egyaránt így fordít: „belefáradtam a szánakozásba”, az eredeti szövegben így hangzik: a megbánásba. Itt az a megbánni szó van, amit kétféleképpen is használ Istenre vonatkoztatva az Írás. Egyik jelentése az, amikor Isten titkos tervét és szándékát írja le, amit ő nem változtat meg. Az ember bizonyos körülmények között megváltoztatja gondolkodását, tervét, cselekedetét, de Isten nem bán meg semmit, ő nem ember, hogy megbánjon bármit is. A másik jelentés, amiről itt is szó van, azt jelenti, amikor Isten kész változtatni a népehez való viszonyán, ha az szavának enged, vagy ellenkező módon engedetlen az ígéretre nézve és így viszonyul hozzá.

Isten tehát változtat a népének adott ígéletén. Hogyha a nép nem marad hűséges a szövetséghez és elhagyja őket. Akkor ítélet lesz az ígélet helyett. Isten változtat az ítéletén is, hogyha meghallja a népe, megtér és akkor az ítélet kegyelemmé

változik. Például Ninive városa lakói, akik pogányok voltak, nem az Úr népe, hallották az ítéletes próféciát, megtértek és Isten is megváltoztatta hozzájuk való viszonyát, nem ítélte, hanem irgalmazott. Tehát az ítélet helyett kegyelem, amit nagyon sokszor tett Isten ennek a kifejezésnek a fényében.

Ő nagyon sokszor megbánta az ítéletét, amit a népére kimondott, megkönyörült és irgalmazott rajtuk. Megtértek a vétkeikből, szabadulásért könyörögtek újra és újra és Isten kegyelmezett. Elég, ha a Bírák korára gondolunk, amikor Isten az ő népet számtalan esetben szabadította meg az ellenségek ítéletéből és ítéletétől is. Volt olyan is, amikor Isten a közbenjáró könyörgését hallgatta meg. Például, amikor az aranyborjúval való vétkezés után Isten azt mondta, hogy elpusztítja őket és Mózes imádkozott, könyörgött a népért és Isten megváltoztatta ítéletét kegyelemre. De gondolhatunk arra is, amikor Dávid meglátta a pusztító angyalt és könyörög a népért, és Isten lerövidíti az ítéletet.

Amikor a közbenjáró könyörgésekre az isteni megbánások történtek, akkor a nép mindig tanult az Úr kegyelméből. Tanult a fenyegetettségben – nagyon fontos ezt tisztázni.

A kijelentésben azonban az Úr azt mondja, hogy „befáradtam a megbánásba”. A nép már évtizedek óta istentelen; „szájukkal mondják, hogy szeretnek engem, beszélnek még bűnbánatról is, amikor érzik a bajokat”. Jeremiás Jósiás király uralkodásakor kezdte szolgálatát és a babiloni fogságba kerülés idejéig használta őt az Úr, több fogságba vitelt is átélte, mielőtt bekövetkezett Jeruzsálem végső pusztulása is. A nép, amikor jött egy-egy fogságidőszak – 605-597-ben Jézus születése előtt – akkor sokszor bánta, amit tett és úgy tűnt, hogy szívből teszi azt.

Egy alkalommal még az is megtörtént, hogy a vezetők elengedték a rabszolgává tett izraelieket, bekerítették Jeruzsálemet és Istennel szövetséget kötöttek, hogy könyörüljön rajtuk és ennek a szövetségkötésnek a jeleként a rabszolgákat szabadon engedték Mózes törvénye szerint. Majd a babiloni sereg elvonult Jeruzsálem alól, mert egy idegen hadsereg megtámadta őket egy távolabbi vidéken, és amikor az ellenséges katonák elvonultak, a vezetők azonnal visszaállították a rabszolgáikat. A baj elmúltával úgy gondolták, nincs értelme az Úr törvénye követésének. Isten azt is nagyon számon kérte a népen. A Jeremiás könyve 34. részében olvashatunk erről a történetről.

A mostani kifejezésben az látható – befáradtam a megbánásba –, hogy a nép már nagyon súlyon vétett hosszú évtizedek óta Isten ellen. Istentelen a nép, nem akar szívből megtérni, csak bizonyos helyzetig akar megváltozni, nem akarja az Urat követni. Ez a kifejezés az Úr ítéletének a jogosságát is igazolja, és természetesen az ítélet elkerülhetetlenségét is. A befáradtam szó azt érzékelteti, hogy Istennek milyen érzése van már, amikor a népére gondol. Ő mindent megtett, hogy irgalmazzon, kegyelmezzen, számtalanszor visszatartotta az ítéletet, de most már nincs tovább. A népe viselkedésével elfárasztotta őt. Ezt a fájdalmas érzését fejezi ki Isten. Emberi szempontból mondom, hogy fájdalmas, mert az Úr szempontjából figyelve, az Urat nemcsak a kegyelem, de az ítélet is Istennek mutatja. Számára az ítélet is az ő isteni hatalmát, erejét mutatja. Mivel ilyen érzés, döntés van az Úr oldaláról, ezért a 15. részben leírt sokféle igazság természetes.

Jeremiás őszintén közbenjárt a népért – ahogy hallottuk – és ő is tudja, hogy nem tud hivatkozni népe lelki állapotára, mert ők istentelenek, az ítélet valójában jogos. De Jeremiás azt mondja: Uram, a te nevedért. Mózes idejében Isten megkönyö-

BELEFÁRADTAM A SZÁNAKOZÁSBA

rült a népen az ő nevéért. Akkor a nép nem változott meg, Isten önmagáért változtatott. De itt azt mondja az Úr: nincs közbenjárás. Ha Mózes, vagy Sámuel – Sámuel is a maga idejében imádkozott sokszor a népéért – állna most ő előtte, őket sem hallgatná meg, mert nincs lehetőség a közbenjárásra. Az „orcám elől menjenek el” mondat arra utal, hogy nincs joguk templomba menni és áldozatot bemutatni. Mutathatnak be áldozatot, de annak nincs semmi jelentősége, mert a szívük teljesen idegen az Úrtól, csak vallásos cselekedeteket hajtanak végre mindenfajta lelki igazság, lelki érzés nélkül. A közbenjárásnak ez a formája is fontos. Imádkozni sem szabad értük – olvastuk a 14. részben: Ne imádkozz a népért. Ha imádkoznának, áldozatot mutatnának be, akkor csak rontanának a helyzeten.

Az 5Móz 28-ban, ahol az áldás és átok ígéretekről olvasunk, Isten szó szerint leírta azt, amit itt szó szerint olvasunk, mint beteljesedést, hogy milyen ítélet következik – még népe iránt is - akkor, ha az Úr belefárad a szánakozásba. Amikor a 3. versben tovább folytatja az ítélet súlyosságát, akkor azt mondja el, hogy a holttesteiket nem lehet eltemetni, ezért a madarak, az állatok pusztítanak ott is. Ez is azt ítélet súlyosságának volt a része. A babiloni uralkodó valóban kíméletlenül megölt mindenkit és nagyon sok holttestet nem lehetett eltemetni. Ez az akkori gondolkodásban is azt jelentette, különösképpen súlyos az ítélet. Aztán azt mondja: az Úr keze ítélet lesz a népének. Az atyai kéz, amely a népet oltalmazta, például a pusztai vándorlás idején, amely sokszor megbocsátó volt akkor, amikor Isten megbánta az ítéletet, ezért változtatott, irgalmazott mégiscsak a népéért, most viszont kőkeményen ítél. Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni – mondja a Zsidókhöz írt levél is.

Még további két jellemzőt szeretnék elmondani. Az özvegyekről úgy beszél, mint akiknek vannak ifjai, fiatal gyermekeik, hét gyermekes özvegyekről is beszél; tehát a férjeik már meghaltak, beálltak a fiúk is a katonaságba, akik szintén elpusztulnak, azaz semmi és senki sem marad a népből. Azt mondja, az özvegyek számosabbak a tenger fövenyénél.

Emlékezzünk arra, hogy Ábrahámnak azt ígérte Isten, hogy a csillagokat sem és a tenger fövenyét sem tudja megszámolni, és ennyi lesz az utódja. Ennek a drága ígéretnek a kifejezését használja itt is az özvegyek számának leírására. Ez azt mutatja, hogy rettenetes az Úr ítélete, ki könyörül rajtad – mondja különböző kifejezésekben – és ehhez hozzá tehető, az Úr sem könyörül rajtad.

A 6. versben egy kifejezést használ „Te elhagytál engem, azt mondja az Úr, másfelé jártál”, elfordultál tőlem – mondja az új fordítású Biblia. Ez a kifejezés azt jelenti, hogy nem az Urat követve járt a nép, hanem ment a maga útján, háttal az Úrnak. Ez a hangsúlyos, nem őt követi, rá tekintve, bízva benne, hanem megy azon az úton, amit ő lát jónak.

Ez éppen az ellenkezője annak, amikor a megtérés történik. A megtérés azt jelenti, hogy az Úrtól való távolságban rádöbbenek arra, hogy nincs itt az Úr, elhagytam őt, de megfordulok, hátrafordulok és az Úrra tekintek, megyek az Úr felé, követem őt. Másfelé jártál, hátrafordultál tőlem még akkor is, amikor úgy tettél, mint amikor megtértél volna, ezért mondja az igében Jeremiás könyvében is többször: csak szátokkal, de a szívetek nagyon távol van tőlem még mindig. A nép tehát azért jutott ilyen mélyre, mert elfordult az Úrtól és olyan úton halad, amely eltávolodik az Úrtól, Isten nélkül él.

Az Úr pedig azt mondja: hányszor szánakoztam, hányszor irgalmaztam neked, hogy hátha visszatérek hozzáam akkor, hátha mégis én lennék az Istenetek, de ti nem

ilyenek lettetek. „Belefáradtam a száanalomba, szánakozásba, a megbánásba”, ezért jött az ítélet.

Ezek a súlyos gondolatok, igazságok az ige fényében. Nagyon fontos, hogy akkor és ott Júda népe számára az ítélet a babiloni fogság ítélete, illetve az azt megelőző cselekmények. A lényeg, hogy idegen uralkodó foglalja el az országot, a végén Jeruzsálemet is és fogságba viszi az életben maradottakat. Ez azért következett be, mert az Úr belefáradt a megbánásba, az irgalomba, a szánakozásba és már ítél.

Ma a mi időnkben ez az igazság mindenképpen azt hangsúlyozza, hogy az Úr ilyen is tud lenni, sőt ilyen lesz, ha valaki elfordul tőle, nélküle él, jár. Ítélt az Úr. Komolyan kell venni a bűnbánat, a megtérés és megújulás lehetőségét, azt, hogy a kegyelemmel éljünk és ne visszaéljünk vele. Aki visszaélni próbál a kegyelemmel, az egy idő után lehet, hogy azzal találja magát szembe, hogy „befáradtam, hogy kegyelmezsek neked”.

Most, amikor evangélizációra is készülünk gondoljunk azokra is, akiket hívunk a templomba, akik lehet, hogy eddig még mindig elutasították az Úr kegyelmét. Hívjuk őket, de ne feledjük el, ha újra és újra elutasítják, veszélyes lehet, mert egy idő után az Úr mondhatja azt, hogy akkor ítélek. Ezt mi elméletben tudjuk, de csak akkor merjük hinni, amikor bekövetkezik, ilyen az Úr. Ez különösen akkor fontos – számomra is személyesen –, amikor azokért imádkozunk akiket hívunk ide, főleg a hozzánk nagyon közel álló szeretteink esetében. Isten komolyan veszi azt, amikor kegyelmez, de azt is, amikor belefárad a szánakozásba. Akkor ítél.

A tékozló fiúk és tékozló lányok sokszor eljutnak a „disznók vályújáig”, ezt a példázatot felhasználva arra, hogy ítél az Isten. A disznók vályújánál döbben rá arra, a tékozló fiú, vagy lány, hogy valójában ki is ő, mivé lett Isten nélkül és arra, hogy ki az Úr. Milyen az, ha nincs Istene, illetve van, de az ítélő. Akkor rádöbben arra, hogyha nem könyörül rajta, akkor elvesz örökre. A tékozló fiúk és lányok a disznók vályújánál döbbenek rá, hogy valójában mit okoztak ők Istennek.

Ezek a gondolatok azért fontosak, mert segítenek tovább lépni az ige vigasztaló és bátorító üzenetéhez. Nem szabad észrevétlenül hagyni azt, hogy van, amikor az Úr ítél. Csak ne felejtsük el, hogy amíg nem a végső, azaz az utolsó ítélet eljöveteleig, ami a kárhozat, addig Isten ítéletében mindig felragyoghat a kegyelem. Ez akkor is megtörténik, amikor már nem is látjuk, hogy kegyelemről, vagy irgalomról lehetne szó, amikor úgy érezzük, hogy valaki, akiért imádkoztunk, nem tér meg a szemünk láttára és így érezzük, hogy biztos elveszett örökre. Ennél még nehezebb, amikor úgy érezzük, hogy a hívó életünk, vagy a megtérésünk előtti életünk bűneinek a következményeit látjuk azokban, akikért imádkozunk és ők azért nem akarnak az Úrhoz fordulni, mert látták a mi viselkedésünket, azt, hogy az Urat elhagytuk egy időre talán és nem kérnek az ilyen Istenből, akinek hozzám vagy hozzád hasonló gyermekei vannak, csak éppen engedetlenül. Gondoljunk arra, amikor az a nehéz a hívó embernek, vagy közösségnek, hogy a bűneim következményei abban látszanak, hogy sokáig ellenállnak azok, akikért imádkozunk, akiket hívunk az Úrhoz.

Ezért fontos, hogy – lehet, hogy az Úr belefárad a szánakozásba – ez a bibliai kijelentés is azért lett leírva, hogy mégis azt láthassuk meg az egész Írás fényében, hogy az Úr akkor is irgalmas és kegyelmes Isten. Hiszen a babiloni fogság és a babiloni uralkodó hadseregének minden tette azt jelezte, hogy Isten az engedetlen népét ítéli. Fontos, a népét, aki engedetlen lett. Isten azonban ezt az ítéletét is arra használta fel, hogy észhez térítse őket.

BELEFÁRADTAM A SZÁNAKOZÁSBA

Emlékezzünk arra, hogy Manassé megtért, amikor az idegen országban börtönbe került, megbánta mindazt, amit tett és Isten megengedte neki, hogy visszatérhetett Jeruzsálembe és ismét király lehetett. Azt viszont látnia kellett, hogy az ő istentelen fiatal királyfiként való viselkedése annyira lezüllesztette Júdát, Jeruzsálemet, hogy ők nem akartak megtérni. Manassé bilincsek között megtért az Úrhoz, de Júda népe akkor még nem érezte magát olyan rosszul, és szív szerint akkor még nem akart megtérni az Úrhoz. Manassé unokája istenfélő király volt, ő is hatalmas reformációt vitt végbe Júda életében, de a nép még akkor sem akart az Úrhoz térni szív szerint. Erről van szó amikor azt mondja: „Manassé vétkéért” van mindaz. Ez volt a következménye az ő súlyos lezüllesztésének, ő megtérhetett, de a népet Isten a fogságba vitte.

Az Úr belefáradt a szánakozásba, jött a fogság ítélete, de a súlyos ítélet közben – ebben a súlyos ítéletben - a népet helyre állította. Tehát, az Úr szava – „befáradtam a szánakozásba – mégis csak szabadítást hirdet. „Ha Mózes és Sámuel állának is előttem, nem hajolna lelkem e néphez” kijelentés azt igazolja, hogy van amikor nincs közbenjáró, nem lehet közbenjárni. Hiába imádkozik az ember, lehet az akár Mózes vagy Sámuel, Isten ítéli mégis azokat, akikért imádkoznak, mert nem lehet emberi közbenjáró. De ott van az Úr közbenjárása, az Istenember közbenjáró akkor is imádkozhat. Ez az igeszakasz is az Úr Jézusra mutat előre.

Ilyen módon hadd mondjam, lehet, hogy az evangélizáció után sem akar valaki megtérni, akit idehívunk. És lehet, hogy az élete még tékozlóbb lesz, lehet, hogy még közelebb kerül a disznók vályújához. Már úgy érezzük, hogy még imádkozni sem tudok érte, vagy sírva imádkozunk, de az Úr még mindig nem könyörül. Ilyenkor is azt kell nézni, hogy kicsoda az Úr Jézus. Nekünk a legnehezebb kérdésekben is, főleg, amikor azt érezzük, mintha az Úr ítélne valakit mellettem, aki nem hajlandó hozzátérni, de az Úr Jézus akkor az Úr Jézus. Lehet, hogy úgy tűnik, hogy én hiába imádkozom, de ne feledjük el, hogy az Úr Jézus akkor is közbenjáró. Van amikor az emberi közbenjárás nem ér semmit, de ez az ige azt hirdeti, mert Jézusra mutat előre, hogy az Úr Jézus közbenjárása áll és igaz.

Bekövetkezett a fogság ítélete, a népet Isten helyre állította, nem lettek tökéletesek, még mindig jönnie kellett az igazi szabadításnak. Az ítélet azt hirdette, Júda népének is kell a szabadítás, könyörüljön az Úr. Emlékezzünk arra, hogy Dániel is szinte ugyanazokat a szavakat használja közbenjáró imádságában, amit Jeremiás is mondott. Dániel a fogság vége felé imádkozott, amikor olvasta a Jeremiási igéket, a későbbi fejezetekből. Dániel közbenjáróként imádkozott, az ő szavát már meghallgatta Isten, mert könyörölni akart mégis csak a népén.

Itt újra el kell mondani, az Úr nem olyan, aki ide-oda váltogatja a gondolatait, érzéseit. Nem volt megbánás arra nézve, hogyha ítéletet hirdettem, most már ítélek. Jött az ítélet és az Úr mégiscsak megbánta az ítéletet, azaz mégiscsak kegyelmezett, mégiscsak megszánta a népet, mert így készítette az Úr Jézus jövetelét, a közbenjárót.

Önmagában beszédes, hogy mielőtt még az Úr Jézus kiküldte a tizenkét tanítványt a missziói feladattal, hogy menjenek és hirdessék, hogy itt van Isten országa, eljött a Messiás, Jézus akkor szánaalmat, szánakozást érzett – a Máté evangéliuma 9. része szerint. Ráttekintett a sokaságra és megszánta őket, mert olyanoknak látta őket, mint a pásztor nélküli juhok. Pedig az a sokaság nem volt teljes mértékben az övé. Jézus idejében is a kortársai istentelenek voltak, az emberek okkult kötelékekkel voltak megkötözve, sok betegség háttérében az Isten nélküli élet súlyos következménye állt. Ezt a bűnös népet szánta meg az Úr Jézus. Ő olyan közbenjáró, aki

annyira megszánta az övéit, minket is, a bűnösöket, hogy maximálisan azonosult velünk. A Zsidókhoz írt levélben erről beszél végig, hogy Jézus milyen nagy mértékben hasonlónak lett hozzánk bűnösökhöz. A 7. rész 25-ben ezt mondja: „Ennek okáért ő mindenképpen is üdvözítheti azokat, akik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzek érettük”.

Az Úr Jézushoz mehetünk, bűnbánattal is, ha hozzá térünk, de hívó emberként is újra és újra, másokért is imádkozva, amikor nem látjuk, hogy hatékony lenne az imádságunk akkor is, ő mindenha él, hogy esedezzek érettünk. Az üdvözíteni kifejezés nemcsak az örök életre vonatkozhat, ami már most elkezdődik és odaát kiteljesedik, hanem vonatkozik minden olyan földi élethelyzetre, körülményre, amiben szenvedhetnek azok, akikért imádkozunk. De van amikor az Úr a szereteteinket a nehéz körülményeikkel próbálja magához, illetve észhez téríteni. Az Úr őket is üdvözítheti, az ő életüket is megoldhatja. Lehet, hogy mi nem látjuk az imádságunk erejét, de az Úr „mindenha él, hogy esedezzek”.

Ez csak azért lehetséges, mert őt is szájalom nélkül ítélte Isten. Ez is fontos. Gondoljunk most is a Gecsemáné kertbeli jelenetre, ahol Jézus is imádkozik, kéri a más megoldás lehetőségét – ha lehet, ne legyen ítélet – és amikor a kereszten kimondja, hogy „Én Istenem! Én Istenem! Miért hagytál el engemet!”, akkor nem volt Isten megbánása. A kereszten nem bánta meg Isten, amit tesz, azaz nem kegyelmezett, nem irgalmazott Jézusnak sem, mert ő hordozta a bűnt. „Belefáradtam a megbánásba”, belefáradtam a szájalozásba, ennek a ránk vonatkozó igazságát az Úr Jézus átvette. Amikor az Úr Jézus meghal, amikor belehal mindebbe testileg és lelkileg, az örök kárhozát ítélete szempontjából is belehal, mint jó pásztor az ítéletbe, ezt azért teszi, hogy értünk és miattunk ne kelljen soha kimondani a belefáradást.

Ezért örömhír ez a nagyon szomorúnak tűnő bibliai kijelentés is. Isten a babiloni fogság ítéletével ítélte csak, amikor azt mondta, hogy belefáradt a szájalozásba. Ezt is azért tette, hogy a népet így állítsa helyre. „Mindenha él, hogy esedezzek érettünk”, mert ott áll az Atya és köztünk az Úr Jézus, ilyen módon védi az övéit. Ha ő nem lenne, ha nem ő rajta lenne az ítélet, akkor mi is elvesznénk, akkor az Úr nem könyörülne rajtunk sem, nem lennénk méltók rá. De az Úr nem mondja nekünk, hogy belefáradtam a szájalozásba, mert van közbenjáró.

Jóel könyvében olvassuk, hogy már az ószövetségben is ismerős volt ez a drága igazság. Mielőtt Jóel próféciájában beszél a pünkösdi esemény ígértéről a 2,14-ben ezt olvassuk: „Ki tudja, hátha visszatér és megbánja és áldást hagy maga után”. Ez előtt azt mondja: „És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mert könyörülő és irgalmas ő, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. És bánkódik a gonosz miatt, ki tudja, hátha visszatér és megbánja és áldást hagy maga után”.

Milyen nagy ajándék, hogy az Úr Jézusról szól majd az evangélizációs hét minden estéje. Nem is csak Jézusról lesz szó, hanem Jézus maga fog szólni. Úgy érzem, hogy akiket hívunk, vagy akik eljönnek a hívásra, vagy akikért imádkozunk, de nem fognak eljönni, mégis tekintsünk rájuk úgy, mint ahogy a négy barát gondolt a barátjukra, akik annyit tehettek, hogy Jézus elé vitték a betegüket. A többi az Úrra tartozik. A legkeményebb ellenálló szerettünket is vigyük oda, akár minden nap, az Úr elé. Nekünk ez a feladatunk. Könyörögjünk, imádkozzunk érte, képviseljük őt. De az Úr irgalmát egyedül Jézus képviselheti nekik.

BELEFÁRADTAM A SZÁNAKOZÁSBA

Ez nagyon nagy kiváltság, nem szabad belefáradnunk a szánakozásba. Néha talán úgy érezzük, hogy annyira kemény valakinek a szíve, annyira ellenáll, talán belefáradunk, de ne felejtsük el, az Úr nem fárad bele. Mi mindig így tekintünk az Úrra, ő minden ha él és esedezik érettünk, azokért akik már az övéi lettünk és azokért is akik még nem.

Isten ítélete tehát bekövetkezett, a nép istentelensége miatt, ami fájt az Úrnak, ő belefáradt a szánakozásba, a megbánásba, nem volt irgalom, de még ez a történet is azt hirdeti, hogy ezért jött el Jézus, aki elhordozott mindent és ő érte Isten kegyelmesen irgalmazott nekünk is és irgalmazhat azoknak is, akiket elé vihetünk mi is, ha másképp nem, imádságban.

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk, hogy az Írásban mindent kijelentettél, ami ahhoz fontos, hogy megismerhessünk téged. Köszönjük Atyánk, hogy te igazságos és Szent Isten vagy és egyben könyörülő és irgalmas is. Áldunk Atyánk, amikor nagyon keményen bánsz valakivel, talán éppen velünk is, de pontosan azért, hogy a te irgalmatod, kegyelmedet kiáraszthasd ránk is. Urunk, szeretnénk neked hálát adni, hogy mi hozzád tartozhatunk. Köszönjük, amikor bennünket is magadhoz vontál, amikor tékozló fiakként és lányokként ott a disznók vályújánál is rádöbbenhattünk arra, hogy nálad van a megoldás. Urunk, mi nem akarunk te előled menni, nem akarunk hátat fordítani neked, hívó emberként sem, hanem szeretnénk hűséggel követni.

Kérünk arra Urunk, segíts nekünk hűséggel imádkoznunk azokért, akiknek az életében látjuk a te nélküled való életnek sokféle bűnét, következményeit is. Add Urunk, hogy merjük rád bízni szeretteinket és azokat, akik még mindig ellenállnak neked. Kérünk téged, te fedezd el a mi hitetlen életünk minden bűnének következményét is, ha kedves előtted. Ha mégis látjuk, akkor is segíts nekünk téged képviselnünk szeretteink között. Arra kérünk Urunk, hogy merjünk hívogatni, legyünk hűségesek az imádságban a jövő héten is. Add Urunk, hogy sokan térjenek meg hozzád. Köszönjük mennyei Atyánk, hogy nálad van az irgalom és köszönjük, hogy Jézusban mutattad meg, hogy mennyire kegyelmes vagy. Add Urunk, hogy hadd lásunk mindig ilyennek és hadd képviseljünk mindig ilyennek.

Imádkozunk azért, hogy segítsd meg súlyos beteg testvéreinket, azokat, akik kórházban vannak. Adj nekik is lelki erőt a betegség hordozásához, vagy elég kegyelmet. Urunk gyógyítsd meg őket, ebben is hadd lássák meg irgalmatod. Kérünk a gyászolókért, adj nekik vigasztalást. Kérünk Urunk magunkért is, hogy a munkahelyen, vagy talán a munkanélküliségben élhessük meg, hogy milyen az irgalom, milyen vagy te irgalmas Istenként. Könyörülj meg vezetőinken is, népünkön, irgalmazz a mi népünknek, mi ezért imádkozunk. Jézus érdeméért, Atyánk.

Ámen.